

Da Jack Alexander's artikel Alcoholics Anonymous blev bragt i Saturday Evening Post den 1. marts 1941, skabte den en omfattende interesse for AA's fællesskab både i og udenfor USA. Det skete knap 2 år efter, at AA's Store Bog udkøføjførste gang og et år efter, at det første verdensservicekontor blev åbnet under beskedne forhold i New York.

Dengang artiklen udkom, fulgte ca. 2000 medlemmer programmet. Inden året var omme, omfattede skaren 8000, 15 år senere over 200.000 og 30 år senere mere end 2 millioner. Denne artikel er derfor en del af og en milepæl i AA's historie. Gennem de snart 60 år, der er forløbet siden artiklen blev bragt, ser vi, at AA's enkle struktur i vidt omfang har kunnet bevares. Den virker nemlig!

Bill fortæller selv om begivenheden i "A.A. Comes of Age" (side 190-191): Vi stod nu på tærskelen til den begivenhed, der skulle gøre Anonyme Alkoholikere til en national institution over en nat.

Dr. A. Wiese Hammer, en af AA's store støtter i Philadelphia, gjorde Curtis Bok, en af Saturday Evening Posts ejere opmærksom på vores fællesskab. I begyndelsen var redaktionen på Post i tvivl. Men mr. Bok havde oplevet nogle af vore medlemmer i Philadelphia og fået førstehåndsberetninger om deres rehabilitering. Han vidste, hvad han talte om. Og inden vi så os om, kom mr. Jack Alexander, en berømt featurejournalist på Post, til vort kontor på Vesey Street. Da vi kendte Saturday Evening Posts store oplag og anseelse, blev vi grebet af stor begejstring.

Jack er en fremragende journalist, der på ingen måde let lod sig rive med. Han havde stadig lugten og smagen af Jerseyskandalerne, som han havde undersøgt, i frisk erindring. Med det in mente gav vi ham den mest omfattende information om Anonyme Alkoholikere nogen skribent nogensinde havde fået. Han mødte vores bestyrelse og folkene i New York, hvorefter vi slæbte ham hele landet rundt.

Endelig sagde Jack, at han nu havde nok. Han var klar til at skrive. Men der dukkede en betydelig vanskelighed op. Saturday Evening Post ville have billeder. De insisterede ligefrem på det. Det var i orden, sagde de, at dr. Bob, jeg og andre optrådte under andre navne end vore egne. Men de ville altså have billeder og nogle af dem skulle være lidt med sensation. Vi indvendte, at det kunne holde nogen væk.. Til sidst erklærede the Post: "Ingen billeder, ingen artikel."

Valget var vores, og det var et svært et. Trods protester fra en hel del mere konservative og frygtsomme medlemmer, gav vi the Post grønt lys. Det var en afgørende beslutning, der heldigvis viste sig at være den rigtige - i hvert fald den gang.

Artiklen blev bragt i udgaven 1. marts 1941. Jacks omfattende forarbejde, hans bemærkelsesværdige evner til at udtrykke sig sympatisk og hans samarbejde med os frembragte en artikel, der fik umådelig virkning. En syndflod af anmodninger om hjælp og ordrer på bogen Alcoholics Anonymous strømmede ind til Box 658, først i hundredvis og siden i tusindvis.

Anonyme Alkoholikere

Af Jack Alexander

EN eftermiddag for nogle uger siden sad tre mænd omkring en seng med en alkoholisk patient på en psykiatrisk afdeling på Philadelphia General Hospital. Manden i sengen, der var dem helt fremmed, havde et anspændt og lettere dumt udtryk i ansigtet, som drankere får, når de er i afgiftning efter en druktur. Den tydelige kontrast mellem de velsoigneret udseende besøgende og patienten lå i den kendsgerning, at de alle havde været gennem afgiftningen mange gange. De var medlemmer af Anonyme Alkoholikere, en flok forhenværende problemdrinkere, der som en bibeskæftigelse hjælper andre alkoholikere til at overvinde drikkevanerne.

Manden i sengen var mekaniker. Hans gæster var uddannet på hhv. Princeton, Yale og Pennsylvania og var salgsmænd, advokater hhv. pressemand af fag. En af dem havde mindre end et år forinden været bæltefikseret på samme afdeling. En af hans medpatienter havde været, hvad der blandt alkoholikere betegnes som en pendler mellem behandlingsinstitutioner. Han havde været det ene sted efter det andet og drevet personalet i landets førende behandlingscentre for alkoholikere til vanvid. Den anden havde brugt tyve år af sit liv, alle udenfor behandlingsstedernes mure, med at ødelægge livet for sig selv, sin familie og sine arbejdsgivere samt diverse velmenende familiemedlemmer, der havde været dumdristige nok til at blande sig.

Luften i afdelingen var tyk af lugten af paraldehyd, en ubehagelig blanding med luft af alkohol og æter, som hospitaler undertiden bruger for at nedtrappe en paralyseret dranker og berolige hans flossede nerver. De besøgende syntes at kende både det og den nedtrykte stemning der hænger ved selv den bedste psykiatriske afdeling. De røg og talte med patienten i omkring tyve minutter, hvorpå de lagde deres visitkort og tog afsted. Hvis manden i sengen skulle føle trang til at se en af dem igen, skulle han blot - forklarede de ham - foretage et telefonopkald.

DE gjorde det klart for ham, at hvis han virkelig ønskede at holde op med at drikke, ville de forlade deres arbejdsplads eller stå op midt om natten for at skynde sig hen, hvor han var. Hvis han valgte ikke at ringe, så var det bare slut på den affære. Medlemmerne af Anonyme Alkoholikere hverken presser eller pylrer om en sygelig kandidat, og de kender en alkoholikers besynderlige kneb, som en omvendt svindler kender kunsten at bedrage.

Det er her, vi finder meget af den enestående styrke i en bevægelse, der i de sidste seks år har bragt rehabilitering til omkring 2000 mænd og kvinder, hvoraf en stor procentdel har været anset for lægeligt håbløse. Det er altid lykkedes læger og præster, enten hver for sig eller i samarbejde, at redde nogle få. I enkelte tilfælde har drankere selv formået at stoppe, men forståelsen for alkoholismen har været meget lille og det er fortsat en af de store gåder i det offentlige sundhedsvæsen.

Med sit pirrelige og mistænksomme sind foretrækker alkoholikeren selv at klare sit store problem, og han har en bekvem måde at overse den tragedie, som han påfører dem, der står ham nær. Han klamrer sig til den overbevisning, at selvom han ikke har kunnet styre alkoholen tidligere, vil han i sidste ende få held til at blive en, der kan kontrollere sit drikkeri. Selv som en af lægeverdens mest fortabte væsener, er han stort set altid en spidsfindig, intelligent person. Han omgiver sig med sundhedshjælpere og slægtninge, der forsøger at støtte ham og finder en sygelig tilfredsstillelse i at overbevise dem ved sine argumenter.

DER findes ikke den besnærende undskyldning for at drikke, som problemløserne i Anonyme Alkoholikere ikke har hørt om eller selv brugt. Når en af deres kandidater stikker den en begrundelse for deres drikkeri, så svarer den til en af den halve dusin, som de selv har oplevet. Det forvirrer ham lidt, så han går i forsvarsposition. Han ser på deres pæne tøj og glatbarberede ansigter og beskylder dem for at være moralister, der ikke aner, hvad det er at slås mod alkohol. De svarer ved at henvise til deres egen beretning: de dobbelt whiskys eller cognac før morgenmaden, den usikre fornemmelse der går forud for en druktur, opvågningen efter en soldetur uden at kunne gøre rede for sine handlinger i adskillige dage og den uafrystelige frygt for, at de måske var kommet til at køre nogen ned i deres biler.

De fortæller om de magnumflasker gin, de havde gemt bag billeder og gemmesteder fra kælder til kvist, om de hele dage de tilbragte i biografen for at bekæmpe fristelsen til at drikke, om at snige sig væk fra kontoret for "en hurtig en" i dagens løb. De fortæller om at miste jobs og stjæle penge fra deres koners pung, om at komme peber i whiskyen for at give det en ubehagelig smag, om at nippe til stærk spiritus og tage beroligende piller eller mundskyllemiddel eller hårtonic, om at få den vane at slå sig ned udenfor det lokale værtshus ti minutter før åbningstid. De beskriver om hænder, der rystede så voldsomt, at de ikke kunne løfte en lille snapseglass til munden uden at spilde indholdet, om at drikke brændevin af et ølkrus, fordi det kan holdes med begge hænder med risiko for at smadre en fortand, om at binde enden af et tørklæde om glasset og sno den anden ende om halsen og trække i det med den fri hånd som et hejseværk for at få glasset op til munden, om hænder der rystede, som om de var ved at falde af og flyve ud i rummet, om i timevis at sidde på hænderne for at hindre dem i at gøre det.

Disse og andre facts om drikkevaner overbeviser oftest alkoholikeren om, at han er blandt blodsbrødre. Derved bygges der en bro af tillid over en kløft. Det har forbløffet lægen, præsten hhv. den ulykkelige slægting. Gennem den forbindelse overbringer problemknuserne lidt efter lidt enkelthederne i et livsstilsprogram, der har virket for dem og som de er sikre på kan virke for enhver anden alkoholiker. De medgiver at kun de falder udenfor deres område, der er psykotiske eller allerede har pådraget sig varige fysiske skader, herunder hjerneskader. Samtidigt holder de øje med, at deres kandidat får al den lægelige hjælp, der er brug for.

MANGE læger og institutionspersonale over hele landet anbefaler nu Anonyme Alkoholikere overfor deres drikkende patienter. I mange byer samarbejder dommere og benådningsmyndigheder med de lokale grupper. I nogle få kommunale psykiatriske afdelinger har medlemmer af Anonyme Alkoholikere samme adgang til patienterne som personalet selv. En af dem er Philadelphia General. Den psykiatriske overlæge John F. Stouffer udtaler: De alkoholikere vi får ind, er mest dem der ikke har råd til privat behandling, og det her er langt det bedste vi nogensinde har kunnet tilbyde dem. Selv blandt dem, der af og til lander her igen, observerer vi en afgørende ændring af personligheden. De er næsten ikke til at kende igen."

Illinois Medical Journal går i en lederartikel endnu længere end dr. Stouffer ved at anføre: "Der er et virkeligt mirakel, når en person, der i årevis har været mere eller mindre konstant under alkoholpåvirkning og som alle hans venner har mistet tilliden til, nu sidder oppe hele natten hos en dranker og holder styr på en mindre beholdning brændevin, som efter lægens anvisning tildeles patienten i aftalte portioner - uden at tage en dråbe selv."

Dermed henvises til et almindeligt aspekt af "De arabiske nætters eventyr", som medlemmer af Anonyme Alkoholikere helliger sig. Det indebærer ofte at skulle sidde over og hos en beruset person, mens tanken om at springe ud ad vinduet forekommer mange alkoholikere som en tiltrækkende udvej, når de er helt langt ude. Kun en alkoholiker er i stand til at slå sig ned ved en alkoholikers side i timevis i et fint samspil mellem disciplin og medfølelse

Under en rejse fornylig i den østlige og centrale del af landet, havde jeg møder med snesevis af AA'ere, som de kalder sig, og så at de var usædvanligt rolige og tolerante folk. På en eller anden måde forekom de bedre tilpasset end tilsvarende gruppe af ikkealkoholikere. Deres forvandling fra at være kriminelle, hærgede drankere og som i nogle tilfælde bankede konen var forbløffende. Ved en af de mest indflydelsesrige aviser opdagede jeg, at både chefredaktøren og hans næstkommanderende samt en landskendt journalist alle var AA'ere og havde en meget høj grad af tillid hos udgiveren.

I EN anden by fik jeg at vide, at en dommer havde benådet en spritbilist, der tog kontakt til en AA'er. Sidstnævnte havde i sin drukperiode smadret adskillige biler og var blevet frataget førerbeviset. Dommeren kendte ham og var glad for at vise ham tillid. En fremragende administrerende direktør for et reklamebureau afslørede, at han to år inden havde levet som tigger og havde sovet i forfaldne bygninger. Han havde et yndlingssted, som han delte med andre vagabonder. Med få ugers mellemrum tager han stadig dertil for at besøge dem, blot for at forvise sig om, at det ikke bare var en drøm.

Såvel i Akron som i mange andre industricentre har grupperne mange ufaglærte arbejdere som medlemmer. I Clevelands Athletic Club spiste jeg frokost med fem sagførere, en revisor, en ingeniør, tre salgsfolk, en forsikringsmand, en indkøber, en bartender, direktøren for en supermarkeds kæde, en direktør for et selvstændigt varehus og en repræsentant i manufaktur. De var medlemmer af en centralkomité, der koordinerer arbejdet for 9 omkringliggende grupper. Cleveland er med sine mere end 450 medlemmer det største AA-område. Den næste ligger i Chicago, Akron, Philadelphia, Los Angeles, Washington og New York. Når alt tages med, er der grupper i omkring 50 større og mindre byer.

NÅR de omtaler deres arbejde, betegner AA'erne deres hjælpearbejde blandt drankere som deres egen "forsikring". De siger, at erfaringen i gruppen har vist, at når først en rehabiliteret alkoholiker sløver med det arbejde, vil han sandsynligvis selv ende med at drikke igen. Der findes, er de enige om, ikke noget der hedder en ex-alkoholiker. Hvis en er alkoholiker - dvs. en, der ude af stand til at drikke normalt - forbliver han med at være alkoholiker, til han dør, ligesom en sukkersyg bliver ved med at have sukkersyge. Det bedste han kan håbe på, er at blive en, der har standset sygdommen, hvis "insulin" hedder total afholdenhed. Det er i hvert fald hvad AA hævder og medicinske synspunkter er tilbøjelige til at give dem ret. Bortset fra nogle få siger de, at de har mistet trangen til alkohol. De fleste skænker alkohol op hjemme, når venner kommer forbi og de kommer fortsat i barer med venner, der drikker. AA'erne drikker sodavand og kaffe.

En af dem, en salgschef, har jobbet som bartender ved sit firmas årlige firmafest i Atlantic City, hvor han bruger aftenerne til at putte deltagerne i seng. Kun ganske få af de alkoholikere, der kommer sig, mister nogensinde fornemmelsen for, at i det øjeblik de i tankeløshed tage én drink, går det i raket fart mod katastrofen. En AA'er, der er kontormand i en by mod øst, har ikke taget den mindste drink i tre og et halvt år, siger, at han stadig må skynde sig forbi værtshusene for at omgå sin gamle tilskyndelse, men han er en undtagelse. Det eneste levn fra de vilde dage, der plager en AA'er er lejlighedsvis mareridt. I drømmen oplever han sig selv midt i en formidabelt drikkelag, idet hans fortvivlet forsøger at skjule sin tilstand for fællesskabet. Men selv dette symptom forsvinder for det meste efter kort tid. Overraskende nok siges procentdelen af dem, der er i arbejde - hvor de tidligere drak sig fra det ene job efter det andet - at ligge på omkring de halvfems procent.

Medlemmerne af Anonyme Alkoholikere hævder, at et hundrede procent af de ikkepsykotiske drankere, der virkelig ønsker at holde op med at drikke, kommer sig. Programmet virker ikke for dem, tilføjer de, der bare "ønsker at ønske at holde op" eller for dem der vil holde op af frygt for at miste familie og jobs. Det virkelige ønske må hvile på oplyst egeninteresse. Kandidaten skal have et ønske om at fjerne sig fra spiritus for at slippe for indespærring eller for tidlig død. Han skal være træt af en barsk social ensomhed, der dominerer den hæmningsløse dranker, og han skal have et ønske om at få orden i sit kaotiske liv.

Da det er umuligt at udelukke alle grænsetilfælde, kommer andelen af dem, der kommer sig, under de hundrede procent. AA antager, at halvtreds procent af de alkoholikere, der kommer ind, kommer sig umiddelbart. Femogtyve procent kommer sig efter et eller to tilbagefald og resten forbliver tvivlsomme. Denne succesrate er usædvanlig høj. Der findes ingen statistik for traditionel lægelig eller religiøs helbredelse, men det antages uformelt, at de set på længere sigt ikke overstiger to eller tre procent.

Selvom det er for tidligt at fastslå, at Anonyme Alkoholikere er det endelige svar på alkoholisme, er dets resultater på den korte tid slående. Og det får lovende støtte. John D. Rockefeller, Jr. hjalp med at afholde udgifterne ved starten og har gjort en indsats for at få andre kendte personer gjort interesseret.

ROCKEFELLERS gave var beskeden i respekt for grundlæggernes fastholden af, at bevægelsen vedblivende byggede på frivillig, ikke betalt grundlag. Der findes ingen betalte arrangører, ingen kontingenter, ingen ledere og ingen central styring. Lokalt betales leje af mødelokaler ved at lade hatten gå rundt ved møderne. I de små grupper, samles der ikke ind, fordi møderne afholdes i private hjem. Et lille kontor i det centrale New York fungerer som informationscentral. Der står ikke noget navn på døren og breve modtages anonymt til en postboks. Den eneste indtægt, der er de penge der kommer ind fra salget af en bog, der beskriver arbejdet, administreres af the Alcoholic Foundation, en bestyrelse sammensat af tre alkoholikere og fire ikke-alkoholikere.

I Chicago har femogtyve læger et tæt samarbejde med Anonyme Alkoholikere. De tilbyder deres service og henviser deres egne alkoholiske patienter til gruppen, der nu tæller omkring 200 medlemmer. Den samme samarbejdsform findes i Cleveland og i mindre omfang andre steder. Dr. Silkworth, læge i New York City gav bevægelsen dens første opmuntring. Men mange læger er fortsat skeptiske. En berømt nervelæge i New York, dr. Foster Kennedy, havde nok dette i tankerne, da han for et år siden udtalte ved et møde: Dem, der gør dette arbejde, har sat sig høje mål. Deres resultater har været betydelige. Jeg mener at læger af god vilje skulle give deres støtte."

To lægers aktive støtte - dr. A. Wiese Hammer og dr. C. Dudley Saul - har i høj grad medvirket til at gøre Philadelphia-regionen til en af de mere effektive af de nyere grupper. Bevægelsen der startede helt improviseret i februar 1940, da en forretningsmand, der var AA-tilhænger blev forflyttet fra New York til Philadelphia. Af frygt for tilbagefald af mangel på arbejdet med andre, opsøgte han tre bargæster og begyndte at arbejde med dem. Han fik dem tørlagt og kvartetten gav sig til at støve andre tilfælde op. 15. december sidste år havde nioghalvfems alkoholikere sluttet sig til. Af dem var de seksogfirs nu blevet helt afholdende - niogtredive i mellem 1 og 3 måneder, sytten fra 3 til 6 måneder og femogtyve fra 6 til 10 måneder. Fem, der havde tilsluttet sig gruppen efter at have hørt til i andre byer, havdikikke drukket i 1 til 3 år.

I DEN anden ende af tidsskalaen har Akron, hvor bevægelsens vugge stod, rekorden for varig afholdenhed. En undersøgelse fornylig viste, at to medlemmer har rejst med AAtoget i fem og et halvt år, en i fem år, tre i fire og et halvt år, en lige så længe bortset fra en enkelt udskjelse, tre i tre og et halvt år, tre i tre år med en enkelt udskjelse hver, en i to og et halvt år og tretten i to år. Tidligere kunne de fleste af dem fra Akron og Philadelphia ikke holde sig fra sprut mere end nogle få uger ad gangen.

I Midtvesten har arbejdet næsten udelukkende været blandt personer, der ikke havde nået stadiet for indlæggelse på institution. New York-gruppen, der har en lignende kerne, er noget speciel med kriminelle sager og har opnået mærkbare resultater. I sommeren 1939 påbegyndte gruppen arbejdet med alkoholikere, der var tvangsindlagt på Rockland State Hospital i Orangeburg, en stor psykiatrisk institution der får de håbløse alkoholiske gengangere fra de store befolkningstætte områder. Med støtte af den lægelige chef dr. R.E. Blaidell, blev der dannet en gruppe indefor murene og der blev afholdt møder i opholdsrummet. AA'ere fra New York tog til Orangeburg for at fortælle og hver søndag eftermiddag blev patienter transporteret i offentlige busser til et klubhus, som Manhattan-gruppen har lejet på vestsiden.

Elleve måneder senere den 1. Juli, viste notater på hospitalet, at ud af fire og fyre patienter, der var blevet overladt til Anonyme Alkoholikere, havde de sytten ikke haft noget tilbagefald og fjorten kun et. Af resten var de ni begyndt at drikke igen i deres lokalområde, tolv var vendt tilbage til hospitalet og to havde man ikke kunnet opspore. Dr. Blaisdell havde skrevet fordelagtigt om arbejdet til den mentalhygiejniske afdeling i et ministerium og han roste det officielt i sin seneste årsrapport.

Der blev opnået endnu bedre resultater i to offentlige institutioner i New Jersey, Greystone Park og Overbrook, der blev søgt af patienter med bedre økonomiske kår og social baggrund end dem i Rockland, grundet de nærliggende velstående forstadsbyer. Ud af syv patienter der kom ud af Greystone Park institutionerne på to år, havde fem været afholdende mellem en til to år i henhold til AA's optegnelser. Otte ud af ti udskrevet fra Overbrook har været afholdende lige så længe. De andre havde taget mellem et og adskillige tilbagefald.

AUTORITETERNE er uenige i spørgsmålet om, hvorfor nogle bliver alkoholikere. Få tror, at nogen er "født som alkoholikere". De hævder, at nogen kan være født med arvelige forudsætninger for alkoholisme, lige som nogen kan være født med tilbøjelighed for tuberkulose. Resten antages at skyldes miljø og erfaring, selvom om en af teorierne går ud på, at nogle er allergisk overfor alkohol, som allergikere er det overfor pollen. Kun en ting synes alle alkoholikere at have tilfælles - følelsesmæssig umodenhed. Nært forbundet med det er observationer der viser, at et usædvanligt stort antal alkoholikere begynder deres tilværelse som enebørn, som yngste i ene søskendeflok eller som eneste dreng blandt en flok søstre eller den eneste pige blandt drenge. Mange er tidligt udviklede og var det, man betegner som ødelagte børn.

Situationen er ofte kompliceret ved en uharmonisk atmosfære i hjemmet, hvor den ene af forældrene er urimeligt grusom og den anden alt for overbærende. Enhver kombination af disse faktorer samt en skilsmisse eller to, er tilbøjelige til at medføre neurotiske børn, som ikke får dækket deres følelsesmæssige behov til at kunne møde livets realiteter som voksne. For at flygte kan nogen drukne sig i arbejde, arbejde tolv eller femten timer dagligt eller ved sportslig eller kunstnerisk aktivitet. Andre finder, hvad de anser for en behagelig flugtmåde ved at drikke. Det underbygger hans opfattelse af sig selv og fjerner midlertidigt enhver følelse af socialt mindreværd, som han måtte fornemme. Og mindre drikkeri fører til mere drikkeri. Venner og slægtninge føler sig frastødt og arbejdsgiverne føler afsky. Drankeren føler vrede og vælter sig i selvmedlidenhed. Han undskylder sig med barnagtige begrundelser for at retfærdiggøre sit drikkeri. Han har arbejdet hårdt og fortjener at kunne slappe af. Han er plaget af en gammel halsbetændelse og en drink lindrer smerterne. Han har hovedpine. Hans kone forstår ham ikke. Han har dårlige nerver. Alle er imod ham. Og så videre. Han kommer ubevidst til at blive sin egen kroniske producent af undskyldninger.

I al den tid han drikker fortæller han sig selv og alle dem, han kan komme i nærheden af, at han sagtens kan kontrollere sit drikkeri, når han vil. For at bevise sin stærke vilje præsterer han ikke at tage en dråbe til sig i flere uger. Han gør meget ud af at opsøge sin yndlingsbar på en bestemt tid hver dag og nipper demonstrativt til et glas mælk eller en mineralvand uden at gøre sig klart, at han giver efter for en barnagtig ekshibitionisme. Den falske opmuntring bliver til en øvelse i at tage en enkelt øl om dagen og det er så begyndelsen til endnu en nedtur. Øl fører uvægerligt til mere øl og derefter til stærk spiritus. Stærk spiritus fører til en ny første classes drukatur. Endelig kan det, der udløser eksplosionen, lige så godt være en heldig gennemført forretning som et stort uheld. En alkoholiker kan hverken klare succes eller modgang.

OFFERET bliver forvirret ved at komme ud af alkoholtågen. Uden at være sig forandringen bevidst er en vane langsomt blevet forvandlet til en besættelse. Efter nogen tid behøver han ikke længere sine forklaringer for at retfærdiggøre den skæbnesvangre første genstand. Det eneste han sanser er, at han føler et febrilsk ubehag eller opstemthed, og før han bliver klar over, hvad der er ved at ske, står han i baren med et tomt snapseglass foran sig og en opstemt fornemmelse. Og på en ejendommelig måde har han været i stand til at lægge et slør over sin erindring om intens smerte og anger over de tidligere ture. Efter mange oplevelser af den slags begynder alkoholikeren at indse, at han ikke kan forstå sig selv. Han begriber ikke, at hans viljestyrke - selvom den er stærk nok i andre sammenhænge - er forsvarsløs overfor alkohol. Han kan så forsøge fortsat at bekæmpe sin besættelse og ende på et behandlingshjem. Han kan helt opgive håbet og forsøge at tage sig af dage. Eller han kan søge hjælp udefra.

Hvis han henvender sig til Anonyme Alkoholikere, må han allerførst erkende, at alkoholen har overvundet ham og at han ikke kan håndtere sit liv. Når han er nået til det punkt i spirituel ydmyghed, får han en dosis religion i bredeste forstand. Han bliver bedt om at tro på en Kraft, der er større end sig selv eller i hvert fald holde sindet modtageligt for den mulighed, mens han går videre med resten af programmet. Enhver udlæggelse af en Højere Kraft er acceptabel. En skeptiker eller fritænker kan vælge sit indre jeg, vækstens mirakel, et træ, sin forundring over det fysiske univers, atomets struktur eller ren matematisk uendelighed. Uanset hvilken form han vælger, lærer begynderen at han skal stole på den og på sin egen måde bede denne Kraft om styrke.

Derefter laver hans en form for moralsk opgørelse vedrørende sig selv med personlig støtte af et andet menneske - en af sine AA-sponsorer, en præst, en psykiater eller hvem som helst han forestiller sig. Hvis det på nogen måde kan give ham lindring, opsøger han måske et møde og beretter om sine fejl, men det er op til ham selv. Han erstatter, hvad han måtte have stjålet, mens han drak og får aftaler om afbetaling på gammel gæld og godtgør gummichecks. Han gør det godt igen overfor mennesker han har misbrugt og laver så godt han kan en slags tilbundsgående hovedrengøring overfor sin fortid. Det er ikke usædvanligt for hans sponsorer at låne ham penge for at hjælpe ham over de første skridt.

Denne oprydning betragtes som væsentlig gr. den tvangstanke, som en følelse af skyld indebærer i den alkoholiske besættelse. Da intet trækker alkoholikeren mere i retning af flasken end personlig vrede, laver den nye også en liste over kilderne til sin vrede og beslutter sig til ikke at lade sig fange af dem. På det tidspunkt er han klar til at starte arbejdet med andre, aktive alkoholikere. Ved denne udadvendte proces, som dette arbejde medfører, sættes han i stand til at være mindre optaget af sine egne problemer.

Jo flere drankere, det lykkes ham at få ind i Anonyme Alkoholikere, jo større bliver hans ansvar for gruppen. Han kan ikke tillade sig at gå på druk uden at krænke de folk, der har vist, at de er hans bedste venner. Han er begyndt at vokse emotionelt og holder op med at være en, der skal have støtte. Hvis han er vokset op i et bestemt kirkesamfund, vil han normalt men ikke altid igen blive et aktivt medlem af menigheden.

På samme måde som ved arbejdet med alkoholikeren selv skrider også processen med at indstille sin familie på hans nye livsstil frem. Manden eller konen til en alkoholiker og børnene med er oftest blevet neurotiske af at være udsat for drukudskejelser i årevis. Genoptræning af familien er en yderst vigtig del i det efterfølgende program.

Anonyme Alkoholikere, der snarere er en sammenfatning af gamle ideer fremfor en ny opdagelse, kan takke en børsmægler i New York og en læge i Akron for sin eksistens. De var begge alkoholikere og mødtes første gang for lidt mindre end seks år siden. Dr. Armstrong (alias for dr. Bob) havde grundet drukperioder drukket sig selv ud af det meste af sin praksis. Han havde forsøgt alt, indbefattet Oxfordgruppen og havde ikke vist tegn på fremskridt. På mors dag i 1935 kom han i udpræget beruset tilstand vaklende hjem, bærende på en dyr potteplante, som han stillede i sin kones skød. Så gik han ovenpå og ud som et lys.

I samme øjeblik gik børsmægleren fra New York Griffith (alias for Bill) uroligt rundt i foyeren på et hotel i Akron. Griffith havde et problem. I et forsøg på at få kontrol over en virksomhed og genopbygge den finansielt, måtte han rejse til Akron og kæmpe for at få fuldmagter. Han havde tabt det slag. Hans hotelregning var ikke betalt. Han var nærmest nedbrudt. Griffith havde brug for en drink.

I løbet af sin karriere på Wall Street havde Griffith gjort en del store forretninger og havde succes, men havde taget nogle meget uheldige drikketure og derved forspildt de væsentligste chancer. Fem måneder, før han kom til Akron, var han gået på vandvognen ved hjælp af Oxfordgruppen i New York. Han var blevet fascineret af problemet om alkoholisme og var ofte gået tilbage til et afgiftningssygehus ved Central Park West som gæst, hvor han havde været indlagt, og talte med de indlagte. Han formåede ikke at nogen kom sig, men opdagede at han ved at arbejde med andre alkoholikere kunne holde sin egen drikketrang i ave.

Som helt fremmed i Akron kendte han ingen alkoholikere han kunne tage kampen op med. En kirkelig vejviser, der hang i foyeren gav ham en idé. Han ringede til en af de opførte præster og kom gennem ham i forbindelse med den lokale Oxfordgruppe. Denne mand var en af dr. Armstrongs venner og kunne præsentere lægen og børsmægleren for hinanden ved en middag. På den måde blev dr. Armstrong Griffith første virkelige discipel. Han var først usikker. Efter nogle uger i afholdenhed rejste han østover til en lægekongres og kom hjem i "flydende" tilstand. Griffith, der var blevet i Akron for at afklare nogle stridigheder i slaget om fuldmagterne, snakkede ham tilbage til ædruelighed. Det var den 10. juni 1935. De små slurke lægen tog af en flaske, som Griffith tilbød ham den dag, var de sidste drinks han nogensinde tog.

GRIFFITH' retssag trak ud og bandt ham til Akron i seks måneder. Han flyttede sin bagage over i Armstrongs hjem og sammen tog de kampen op med andre alkoholikere. Inden Griffith tog tilbage til New York lykkedes det at få to nye medlemmer i Akron. Imellemtiden havde både Griffith og dr. Armstrong trukket sig ud af Oxfordgruppen, fordi de følte, at den aggressive form for forkyndelse og nogle af deres andre metoder hæmmede arbejdet med alkoholikere. De udarbejdede deres egen metode på basis af konsekvent take-it-or-leave-it og holdt fast i den.

Fremskridtene skete langsomt. Efter at Griffith var taget tilbage østover, lavede Dr. Armstrong og hans kone, kandidat fra Wellesley universitet, deres hjem om til et tilflugtssted for alkoholikere og forsøgslaboratorium i studiet af gæsternes adfærd. En af gæsterne der, uden at deres værter var klar over det, var både maniodepressiv og alkoholiker, gik en aften amok med en køkkenkniv. Han blev overrumplet, før han kunne nå at stikke nogen. Efter halvandet år havde i alt 10 personer taget programmet til sig og forblev ædru. Alt hvad der var tilbage af familiens sparepenge var gået til arbejdet. Lægens nye ædruelighed havde fået hans praksis til at blomstre igen, men ikke nok til at bære alle de ekstra omkostninger. Ikke desto mindre blev Armstrongerne ved, nu for lånte penge. Griffith, hvis kone var økonomisk anlagt, lavede også sit hjem om i lighed med menageriet i Akron. Fru Griffith, der kom fra en gammel slægt i Brooklyn, tog et arbejde i et stort varehus og brugte sin fritid på at pleje fulde folk. Familien Griffith optog også lån og det lykkedes Griffith at lave lidt forretninger for vekslerfirmaer. I foråret 1939 var det lykkedes familien Armstrong og Griffith at lokke omkring hundrede alkoholikere til ædruelighed.

I EN bog, de udgav på den tid, beskrev de rehabiliterede drankere helbredelsesprogrammet og fortalte deres egne historier. Bogen titel var Alcoholics Anonymous. Det blev også navnet for bevægelsen selv, der til da ikke havde noget navn. Da bogen kom på gaden, voksede bevægelsen drastisk. Idag kæmper dr. Armstrong fortsat for at få sin praksis genoprettet. Men det er hårdt. Han står i gæld grundet bidragene til bevægelsen og al den tid han ofrer gratis på alkoholikere. Som gruppens centrale personlighed er det ham ikke muligt at afslå anmodningerne om hjælp, som strømmer ind til hans kontor.

Griffith stikker endnu dybere i hullet. De sidste to år har han og hans kone ikke haft noget almindeligt hjem i ordets normale betydning. På en måde, der minder om de oprindelige kristne urmenigheder, er de draget omkring og har fundet ly i andre AA'eres hjem og af og til lånt noget tøj.

Efter at have været igangsætter vil de to ophavsmænd gerne trække sig tilbage til en mindre fremtrædende plads i bevægelsen og bruge mere tid på at komme finansielt på fode igen. De synes, at måden det er tilrettelagt på, gør, at det i realiteten kører af sig selv og vokser af sig selv. Da der ingen topfigurer er og ingen organisation eller troslære at agitere for, er de ikke bange for, at Anonyme Alkoholikere vil forfalde til en sekt.

Den selvopholdende struktur i bevægelsen fremgår påfaldende tydeligt af arkiverne i kontoret i New York. Mange mennesker har skrevet og fortalt, at de holdt op med at drikke så snart de læste bogen og havde åbnet deres hjem til afholdelse af møder for små lokale enheder. Selv en ret stor enhed i Little Rock blev startet på den måde. I Akron havde en civilingeniør og hans kone i taknemmelighed over hans helbredelse for fire år siden konstant modtaget alkoholikere i deres hjem. Ud af femogtredivende kandidater var de enogtredivende kommet sig.

TYVE PILGRIMME fra Cleveland greb ideen i Akron og vendte hjem for at starte deres egen gruppe. Fra Cleveland er bevægelsen på forskellig vis blevet udbredt til Chicago, Detroit, St. Louis, Los Angeles, Indianapolis, Atlanta, San Francisco, Evansville og andre byer. En alkoholisk journalist i Cleveland med en punkteret lunge tog til Houston af helbredsmæssige årsager. Han fik et job ved en avis i Houston og startede gennem en række avisartikler, som han skrev, en AA-gruppe, der nu tæller femogtredivende medlemmer. Et medlem fra Houston er flyttet til Miami og arbejder nu på at indfange nogle af de mere kendte alkoholikere, der bor der om vinteren. En rejsende repræsentant fra Cleveland har ansvaret for at starte mindre enheder mange forskellige steder i landet. Mindre end havdelen af AA-medlemmerne har nogensinde mødt Griffith og dr. Armstrong.

For en forundret udenforstående, som de fleste af os er, ved at se det groteske i problemdrankerne, er de opnåede resultater forbløffende. Det gælder især for de mere ondartede tilfælde, som her beskrives med navne, der ikke er deres virkelige.

Sarah Martin stammede fra F. Scott Fitzgerald området, født af velhavende forældre i en by mod vest. Hun kom på kostskoler og "sluttede" i Frankrig. Efter at have haft sin debut giftede hun sig. Nætterne brugte Sarah på at drikke og danse til den lyse morgen. Hun har kendt for at være en pige, der kunne klare en masse sprut. Hendes mand havde en svag mave og hun væmmedes ved ham. De blev hurtigt skilt. Da faderen mistede sin formue i 1929, fik Sarah et job i New York og klarede sig selv. I 1932 drog hendes eventyrlyst hende til Paris for at nyde livet og starte sin egen karriere, som hun fik held med. Hun fortsatte med at drikke tæt og forblev fuld mere end sædvanligt. Efter en soldetur i 1933 fik hun at vide, at hun havde forsøgt at springe ud ad et vindue. Under en anden soldetur, enten sprang eller faldt hun - hun kan ikke huske hvad - ud ad et vindue fra 1. Sal. Hun faldt med ansigtet forrest ned på et fortov og var indlagt i seks måneder gr. knoglebrud, tandreparation og plastisk kirurgi.

I 1936 besluttede Sarah Martin, at hvis hun skiftede miljø ved at tage tilbage til USA, ville hun være i stand til at drikke normalt. Denne barnagtige tro på geografisk forandring er en klassisk vildfarelse, som alle alkoholikere har prøvet en eller flere gange. Hun var fuld hele vejen hjem med skibet. New York skræmte hende og hun drak for at flygte fra det. Hendes penge slap op og hun lånte af venner. Da vennerne afbrød forbindelsen med hende, hang hun rundt om på barerne i Third Avenue og nassede sig til drinks fra fremmede. Indtil da havde hun diagnosticeret sine problemer som et nervøst sammenbrud. Lige indtil hun havde ladet sig indlægge på adskillige behandlingshjem, indså hun ved at læse om det, at hun var alkoholiker. Efter råd fra en embedslæge kom hun i forbindelse med en gruppe i Anonyme Alkoholikere. Idag har hun igen fået et godt arbejde og bruger mange af sine nætter på at sidde hos overspændte kvindelige drankere for at undgå, at de springer ud ad vinduet. Sarah Martin, der er sidste i trediverne, er en tiltrækkende og rolig kvinde. Paris' kirurger havde en heldig hånd med hende.

Watkins er forsendelsesmedarbejder på en fabrik. Han kom til skade ved en elevatorulykke i 1927. Han fik betalt orlov af et firma, der var taknemmelige for, at han ikke sagsøgte dem for arbejdsskade. Da han ikke havde noget at tage sig til i sin lange sygeorlov drev han rundt på smugkroer. Tidligere drak han moderat, men nu gik han på drukture i månedsvis. Hans inventar gik til at betale regninger med, hans kone stak af med deres tre børn. I løbet af elleve år blev Watkins arresteret tolv gange og afsonede arbejdsfængsel otte gange. Engang, i et anfald af delirium tremens, udsprede han blandt fangerne det rygte, at lokalregeringen forgiftede maden for at nedbringe antallet fanger og spare udgifter. Resultatet blev uroligheder i spisesalen. I et andet anfald af delirium tremens, hvor han troede at manden i cellen over ham forsøgte at hælde flydende bly på ham, skar Watkins sine håndled og sin strube med et barberblad. Mens han kom til hægterne med seksogfirs sting på et hospital udenfor, svor han aldrig at drikke mere. Men han blev fuld inden de sidste forbindinger var taget af ham. For to år siden fik en tidligere drukammerat ham ind i Anonyme Alkoholikere og han har ikke rørt spiritus siden. Hans kone og børn er vendt tilbage og huset har fået nye møbler. Da han kom i arbejde igen, betalte han det meste af 2000 \$ for gæld og alkoholiske tyverier og påtænker nu at købe en ny bil.

I EN ALDER af toogtyve år var Tracy, en tidligt moden søn af velhavende forældre, avanceret til kreditchef i et investeringsselskab, hvis navn er blevet symbol for de pengegale 20'ere. Da firmaet gik konkurs som følge af børskrakket, skiftede han til reklamebranchen og arbejdede sig op til en stilling der gav ham en indtægt på 23000 \$ om året. Den dag, hans søn blev født, blev Tracy fyret. I stedet for at tage til Boston for at afslutte en stor reklamekontrakt, var han taget på drukture og var endt i Chicago, så kontrakten gik i vasken. Tracy havde altid drukket tæt, og nu blev han en bum. Han drak fra flasken og drak også hårtonic og tiggede hos betjente, der altid er nemme at få til at give op til 10 cents. En regnfuld aften solgte Tracy sine sko for at købe en drink og tog i stedet et par gummisko på, som han havde fundet i en port og stoppede dem ud med papir for at holde fødderne varme.

Han begyndte at love sig selv at opsøge et behandlingshjem, mere end noget andet for at slippe væk fra kulden. På et af behandlingshjemmene fik lægen gjort ham interesseret i AA-programmet. Som en del af det, aflagde Tracy, der var katolik et skriftemål og vendte tilbage til kirken, som han for lang tid siden havde vendt ryggen. Han gik i tilbagefald nogle få gange, men efter en nedtur i februar 1939 tog Tracy ikke flere drinks. Han har siden igen kæmpet sig op til en 18000 \$-job i reklamebranchen.

Victor Hugo ville have frydet sig over Brewster, en muskuløs eventyrer der levede livet på den hårde måde. Brewster var skovarbejder, kvægrøgter og flyver under krigen. I tiden efter krigen tømte han flasker igen og kom snart til at have sin gang på behandlingshjemmene. I et af dem hørte han om chokbehandlinger og han bestak den sorte opsynsmand i et lighus med cigaretter for at få lov til at komme forbi hver eftermiddag for at meditere ved et af ligene. Planen så ud til at lykkes, indtil han en dag kom til at se på en død mand, der grundet en usædvanlig forvrængning af ansigtet, så ud til at smile. Så startede Brewster i AA i december 1938 og fik efter at være blevet afholdende en job som sælger, hvor han skulle gå over lange strækninger. Imidlertid havde han fået grå stær på begge øjne. Det ene blev opereret og han kunne se på lang afstand ved hjælp af tykke brilleglas. Det andet øje brugte han til at se på nært hold, idet han holdt øjet udspilet med nogle øjendråber, så han ikke blev kørt ned i trafikken. Så hævede hans ben. Brewster holdt ud med sine handicap og gik videre på gaden i de næste seks måneder, før han stillede med sit drawing account (bevis for forudbetaling). Idag er han i en alder af halvtreds år og stadig hæmmet af sine fysiske handicaps fortsat i gang med at gøre sit arbejde og tjener omkring 400 \$ om måneden.

FOR alle disse Brewsters, Martins, Watkins, Tracys og de andre reformerede alkoholikere er der nu åndsbeslægtet fællesskab at finde, hvor de end måtte være. I de større byer møder AA'ere hinanden dagligt til frokost i foretrukne restauranter. Grupperne i Cleveland holder store fester til nytår og andre helligdage, hvor der indtages spande af kaffe og soft drinks. I Chicago er der åbent hus hver fredag, lørdag, søndag, skiftes i de nordlige, vestlige eller sydlige dele af byen, så ingen ensom AA'er behøver at gribe til flasken i weekenden på grund af ensomhed. Nogle spiller puk (et kortspil) eller bridge, og gevinsterne går i en pulje til dækning af arrangementets omkostninger. Andre hører radio, danser, spiser eller snakker bare sammen. De hører til de mest selskabelige mennesker i verden, hvilket kan forklare, hvad der fik dem til at blive alkoholikere i starten.